

Sygn. akt III CSK 450/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku [...] Komunalnej Grupy Kapitałowej
sp. z o.o. w Z.

przy uczestnictwie M. R.

o zasiedzenie służebności gruntowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w N. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 10 grudnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił wniosek [...] Komunalnej Grupy Kapitałowej Sp. z o.o. w Z. o zasiedzenie służebności gruntowej. Wnioskodawca oparł skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z potrzebą udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy okoliczność, że w pierwszym postępowaniu, w którym nie były czynione ustalenia faktyczne dotyczące przesłanki przeniesienia posiadania, istotne dla oceny żądania stwierdzenia zasiedzenia służebności, pozwala na przyjęcie, że przedstawienie nowych dowodów w tym zakresie na okoliczności faktyczne, które były poza zakresem dokonanych ustaleń faktycznych w tym postępowaniu, uzasadnia przyjęcie, że w sprawie zaistniała zmiana okoliczności faktycznych w rozumieniu art. 523 zdanie drugie k.p.c., czy też przedstawienie takich dowodów nie stanowi zmiany okoliczności faktycznych.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje oczywiste naruszenia art. 523 k.p.c., polegające na przyjęciu, że przedstawienie nowych okoliczności faktycznych i dowodów w postaci dokumentów dotyczących istniejących sieci, nie stanowi zmiany okoliczności przewidzianej w art. 523 zdanie drugie k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć zapewnieniu rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie pozbawione jest cech zezwalających na uznanie go za istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter w przyjętym rozumieniu. Wykładnia art. 523 k.p.c. była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 97/02 (OSNC z 2003, nr 9, poz. 388) oraz postanowieniach: z dnia 4 lutego 1999 r., II CKN 172/98; z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CK 433/04; z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CSK 231/08; z dnia 10 września 2009 r., V CSK 78/09 (niepublikowane). W skardze kasacyjnej nie zostały przedstawione żadne argumenty przemawiające za koniecznością zmiany ugruntowanego zapatrywania dotyczącego dopuszczalności zmiany prawomocnego postanowienia oddalającego wnioski, które akceptowane jest także w nauce prawa. Nie ma zatem podstaw do uznania, że skarga powołuje rzeczywiście istniejący problem, który nie został dotychczas rozstrzygnięty.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c.

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek pozwanej. Analiza argumentacji wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie zezwala na ocenę, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Niezależnie od tego podkreślenia wymaga, że ten sam problem prawny nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się "nowością" i jednocześnie wypełniać przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹² 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.